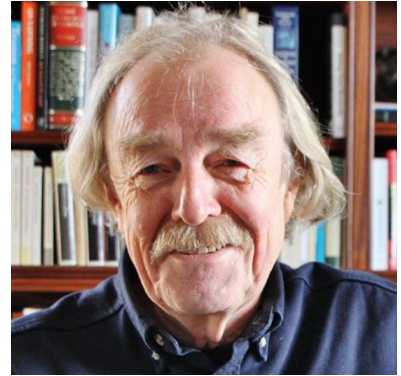

De rijke bramenplukker

een sprookje van Godfried Bomans
verteld door **Frank Groothof**

door *Midas Dekkers*

Je hebt de mens en je hebt de natuur. En ergens gaat het mis tussen die twee. Maar waar? En wanneer?

Het begint telkens zo goed. Net een sprookje. Elk mens wordt geboren als een beest. Elk kind is een beest tussen de andere beesten: Broer Konijn, Bruintje Beer, Kermit de Kikker en Donald de Duck. Je eerste bedpartner is een beer of konijn. Kinderen zijn dan ook dol op de natuur. Ze knuffelen plant en dier om het even, spitten braaf de schooltuin onder en kiezen voor hun werkstuk een hoofdpersoon met minstens vier poten. Hadden zij het voor het zeggen, de natuur was een paradijs.

Maar kinderen hebben het niet voor het zeggen. Hun ouders, die kappen de bossen, vervullen de lucht van uitlaatgassen en slachten honderdduizenden dieren per dag. Toch waren al die ouders ooit zelf kind. Ooit kregen ze zelf natuureducatie, ooit stonden zij zelf pal voor de lammetjes en voor nog door een eigen huis te bebouwen stukjes groen. Is alle groene opvoeding dan umsonst? Wat is er op het laatst op school met ze gebeurd?

Ze zijn ontpopt. Zoals een rups in een vlinder verandert, ontpopt een kind zich tot een mens. Dan gaat het mis. Het kind raakt bekommerd. Onbekommerd blijven lukt alleen in sprookjes. En ook die lopen niet altijd goed af. Zeker niet de mooiste, zoals **De rijke bramenplukker** van Godfried Bomans. Hoor hoe Bomans bij monde van Frank Groothof de natuur schetst in al haar pracht: 'Zie die zilveren parels op de bloemen!' Zie 'de duizenden slanke kolommen' die de 'hoge gewelven' dragen! 'Het is heerlijk om te zien: men wordt er nooit moede van!'

Je ziet haar niet alleen, je hóórt de natuur ook, prachtig vertolkt door Sylvia Maessen, Suzan Veneman en Hans van der Maas. Elk kind weet dat de natuur zo klinkt en niet anders. En menige ouder - mits voldoende onbekommerd.

'Onbekommerd' was niet voor niets de lijfspreuk van de grote natuurliefhebber Jac.P.Thijssen. Al dacht Godfried Bomans er anders over. Achter zijn grollen verschool zich een bedachtzaam mens. Zoals eens te meer bleek tijdens zijn roemruchte verblijf, in afwisseling met Jan Wolkers, op Rottummerplaat. Terwijl Wolkers zich er macho doorheen bravourde, sloop Bomans bedeesd over het eiland. Hij was bang van de natuur. Beter kun je je ontzag niet tonen.

Niet veel later was Bomans dood. Maar het sprookje leeft voort. Nog lang en gelukkig.